

V tiskarni, tiskar in sobota
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vsa leta 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:
Za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredniti in opraviti
je v gospodarskih ulicah
(Herengasse) št. 117.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:
Za navadno dvestopno
vredno se plačuje
6 kr., če se tiska 1krat.
5 kr., če se tiska 2krat.
4 kr., če se tiska 3krat.
več pisemke se plaču-
je po prostoru.
Za vsak tisk je plačat
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 26. V Mariboru 2. marca 1869. Tečaj II.

Izviren telegram „Slov. Naroda.“

V Celji 1. marca.

Pri današnji volitvi deželnega poslanca za okolico Celjsko je izvoljen narodni kandidat g. Ivan Žuža s 157 glasovi. Nasprotni nemški kandidat je dobil samo 46 glasov.

„Kaj pa poreče vlada?“

S tem kratkim vprašanjem so v pomanjkanju boljših razlogov nekateri naših „visokošolanih“ politikarjev hoteli kakor s Herkulejevim kijem pobiti očitjanje slovenskih rodoljubov, ki so si predrznili soditi, da je kriva, neplodna in breznačelna politika, katero so tirali slovenski državni in tudi kranjski deželni poslanci. „Kaj pa poreče vlada“, to je bilo strašilo, pred katerim naj bi se bilo kakor pred Geslerjevim klobukom priklanjalo vse domorodno slovansko prepričanje na Slovenskem. Mi se pred tem vladnim klobukom nismo nikdar uklanjali in se ne bomo, kajti kakor radi priznavamo, da je vlada in njeno mišljenje velik faktor v državnem življenju, ravno tako dobro vemo, da so narodi, njih pravice in tirjatve še mnogo važnejši ker stalni faktorji, bistveni pogoji vsacemu državnemu življenju. Razen tega splošnega obzira smo prevzeli mi nalogo, da zagovarjamo in zastopamo zadnji faktor — to je narod in njegove pravice. Mi smo to nalogo prevzeli prostovoljno, poslancem se je izročila in zaupala pri volitvah. Mi smo in bomo vedno vprašali: Kaj poreče narod? in naj bi narodovi pooblašenci še tako modo vprašali: kaj poreče vlada? Mislimo, da bo večina slovenskih rodoljubov vprašala z nami. Ker bi pa pri naši policijski izreji vendar le mogoče bilo, da bi se nahajali tudi med Slovenci še ljudje, ki v prvo vrsto stavijo vlado in njeno voljo in v zadnjo klop nekam še le narod in njegove potrebe, zdi se nam potrebno, da tudi tem povemo, kaj je res rekla vlada k našim tirjavam; in vprašanje: kaj pa poreče vlada — bo zgubilo vso dezdevno opravičenost, vso veljavo in jedro, ako mu vemo tudi vladni odgovor. Tega je dajal te dni minister dr. Giskra v Ljubljani, ko se je med predstavljanjem deželnega odbora kranjskega razgovarjal z g. dr. Bleiweisom o slovenskem programu. Ministrov odgovor nam je prinesel najprvo „Laib. Tagbl.“ Tega lista sporočilo bo gotovo v nekaterih zadevah enostransko in neresnično. Enostranost se kaže že v tem, da nam ničesar ne pové, kaj je odgovarjal g. dr. Bleiweis potujočemu ministru — da odgovora ni dolžen ostal, smo prepričani. Vendar tudi to ne spreminja vladnega mnenja in naj bi „Tagbl.“ sporočilo tudi ne bilo čisto vestno, vendar se popolnoma sklada v tem, kar smo do zdaj čuli in brali gledé ministerskega mišljenja o Slovencih. Ako bomo kesneje kaj natančnejšega izvedeli, ne bomo zamujali svoje današnje besede nadopolniti.

Omenjeni list pripoveduje: „Kakor slišimo je razlagal dr. Bleiweis, da so slovenske tirjave prav zmerne, saj si ne želé za slovensko podučevanje več kakor polovico učnih ur, drugo polovico radovoljno prepušča je nemškemu jeziku, dasiravno bi se po načelu ravnopravnosti smelo tirjati, da bi se izključljivo v materinem jeziku podučevalo. Dr. Giskra je odgovarjal, da kdor tako sodi, prav malenkostno sodi potrebe in omiko narodovo, ki se vendar ne da meriti po funtih in z vatlom ter številom učnih ur. Kaj takega bi bilo ena kost morebiti v deželah, ki imajo raznojezično prebivalstvo, nikakor pa ne enakopravnost, kajti konečno bi moralo iz tega postati jezikovo tiranstvo, ki bi k sedanjim krivicam pridelo še drugo; Nemce naj se ravno tako malo sili, naj bi se kterege predmeta učili v slov. jeziku, kakor se Slovincu ne sme siliti nemški uk. Dvojezičnost v predavanju predmetov nasprotuje vsem načelom zdrave pedagogike. Mladina bi se pri dvojezičnosti mudila misliti v dveh jezikih; Slovani na Českem in Moravskem so že davno zavrgli dvojezično predavanje. Z ukom ima vlada izvršiti civilisatorično nalogo, torej ne more privoliti tirjavam, ki nekaterim zankazujejo, naj počakajo, da jih doidejo drugi, ki so v omiki zaostali; vlada mora torej v ljudski šoli popolnoma srenjam prepustiti, naj si učni jezik izvolijo, v srednji šoli ne more drugega nego vpeljati jezično različne učilne zavode (pri kterih je vspeli prav dvomljivi), kar bi se bilo gotovo tudi že na Kranjskem zgodilo, ko bi bila država imela denarja dovolj. Sicer pa je bilo pri živem narodnem čustvu slovenskem, ki se je v 100 čitalnicah in v napravljanih taborih v tej zadevi izreklo, pričakovati, da se bodo učilnice z izključljivo slovenskim učnim jezikom napravile na deželne stroške.

Gledé ljudskih želj, ktere je dr. Bleiweis naglašal, sklicaval se je neki minister na svoje skušnje po Moravskem, kjer so enake narodnostne razmere kakor na Kranjskem, kjer pa vendar kmet le še tirja nemškega nauka. Samo duhovstvo drugače sodi — že vé zakaj. Govorilo se je tudi o pomanjkanju sposobnih uradnikov za slovensko uradovanje, minister je rekel, da tega ne more odpraviti država, ampak le narod, ki ima za potrebno število sposobnih uradnikov skrbeti. Tudi o živahnem sočutju dolenoještirskih Slovincov do Kranjcev, o njih v štirskem deželnem zboru izrečenih pritožbah se je govorilo, a minister je rekel, da o vsem tem v sklepih deželnega zbora štirskega ni ničesar našel; on časti avtonomijo deželno in pač težko bi se našel v Avstriji minister, ki bi hotel priporočati, da bi se dežele trgale in

na novo družile. Sedanja vlada prav skrbno gleda na Slovence hoče njih in materijalno blagost kolikor mogoče pospeševati, in krivica se jej godi, ako se jej trdosrčnost do Slovencev očita.“

Tako daleč „Tagbl.“ sporočilo. Imeli bomo priliko še več o vsem tem govoriti, kedar bomo stvari natančnejše poizvedeli. Za zdaj vidimo, da ima vlada za nas nekoliko dobrih besed — sicer pa o vsem našem programu noče ničesar vedeti. Pa naj nas še kdo pride slepit in vpraša: Kaj pa poreče vlada?

Mariborska volitev.

Že zadnjič smo povedali, kako se je volitev v Mariboru izšla. Da je bila agitacija od obeh strani jako živa, da smo svojo dolžnost storili, da je bilo nasprotnikom vse dobro, kar je pomagati moglo, to so naši bralci iz prejšnjih listov videli. Povedati hočemo denes ob kratkem, kako je to prišlo, da nismo zmagali. Dasiravno nam nasprotniki očitajo klerikalstvo, niso duhovniki v teh treh okrajih (razen štirih, ki so zares narodni) skoro ničesa storili; o nekaterih vemo, da jih pri prvotnih volitvah še blizu ni bilo, menda ker jim je bila prepoved enega nenarodnega škofa več kakor blagost drage slovenske domovine. Pa to nič ne dene. Še smo imeli narodno večino pri prvotnih volitvah, da si nas je tukaj ogromno menj kakor nasprotnikov, da si smemo reči, da smo poštenjeje ravnali kakor oni, da si nismo z vsemi pomočki delali. Že pred tisti večer je prišlo mnogo volilcev k volilnemu shodu v narodno čitalnico. Vsi so bili navdušeni za slovenskega poslanca, in zvesti so nam ti ostali tudi drugi dan, vsem nezaslišanim nasprotnim agitacijam vkljub. Drugi volilci so prišli še le na volilni dan v soboto. V večnem dvorišču volilnega lokala je nagnečeno stalo ljudi — vsakovrstnih, Slovincov nas je bilo menj. Mariborsko mesto, in celo Sl. Bistrica je bila dala velik za nas nepričakovan kontigent strastnih privržencev nemškega kandidata. Kakor blisk se je razširila med slovenskimi volilci novica, da jih hoté purgarji preteptati, da se utegne bitva uneti, ako je Slovenec izvoljen. Ta glas smo prizadevali Slovenci zatreti, in smo dokazovali, da ne more biti, ker zakon varuje vsacega državljana. Izvedelo se je pa hitro, da sti dve kompaniji vojakov že v orožji in pripravljeni, in kdor se je po dvorišču ozrl, rekel je: to ni brez vzroka. Ob enem so začeli Nemci volilce zbirati v prostorih okrajnega zastopa, kjer je nemški kandidat domač, kot prvosednik. Vscemu je bil volilni listič v slovenskem in nemškem jeziku v roko dan in trak na prsi z štajerskimi barvami.

Kot glavni pripomoček za agitacijo zoper narodnega kandidata je bilo nemško-vladni stranki ta laž, da so Kranjci berači in da zedinjenje Slovincov našim ljudem na davkih strašno škoduje, dalje laž, da mi samo za Rusijo delamo in smo plačani, dalje laž, da se po volitvi narodnega kandidata nihče več nobenega drugega jezika (nemškega) na bo učiti mogel. Vsemu temu vkljub pa vendar Nemci niso imeli za prva več kakor osem-deset svojih.

Pogledimo zdaj v volilno sobo. Narodnemu kandidatu je bilo od vladnega predstojnika **prepovedano** v volilni lokal priti in pokazati se svojim volilcem. Isti vladni predstojnik pak je volil v volilno komisijo vse kolikor jih je imel voliti izmed Nemcev, in je celo v volilno komisijo volil nemškega kandidata samega. Glasno so se zoper to enostransko vladno ravnanje vzdignili vsi možje, ki so s pogumom narodni ostali in so protestirali, da bi nemški kandidat sam sedel v volilni komisiji, ktera ima nalogo nepristrana volitev voditi. Ko pa je temu vkljub nemški kandidat v komisiji obsedel in se je vedelo, da slovenski še v volilno sobo ne sme, ko se je videlo kako fanatično je občinstvo spodaj, videli so Slovinci, da ne opravijo ničesa in nekateri kmetski možje so začeli klicati: pojmo ven ne volimo. Odšlo jih je sedemdeset, kteri so bili značajni in trdni. Mnogo družih so nasprotni volilci že pri vratih osbtregli in več jih je pod vplivom takega terorizma ostalo v sobani, ktere je večina s seboj potegnila in so tudi za „slovensko-nemškega“ Seidlna glas dali. — Tako smo propali. Naučili pak smo se za prihodnjo volitev, in 70 korenjakov, ki so Maribor zapustili kot Slovinci, vrne se v dvojno pomnoženem številu, kedar bo prva enaka prilika zopet.

Pred volilnim prostorom na dvorišču so bili gospodarji nekateri suroveži, ki so narodne inteligentne ljudi insultirali. Policija pak, pravijo, da je tu ravnala tako, da je tistega zaprla, ki je dejansko napaden bil. Še predno se je vedelo, kaj se godi v volilni sobi, ni bilo nobenega narodnega več nazočega. Sami smo bili priča, kako je napol pijan človek rekel med krohotom njemu enake množine, dvema narodnima, ki sta popolno mirno stala, da bosta ob priči ležala na trebuhu, ako kteri besedičo govori. — Mi Slovinci smo vselej mislili in še mislimo, da je volitev parlamentaren boj. Menda vendar nasprotniki slovenskega volilca ne bodo sili, da bi svoje prvotne volilce s seboj pripeljal kakor životno stražo? Dva narodna volilca, ki sta pozneje prišla in videla kako ljudstvo stoji na dvoru, si še nista upala v dvorano.

Ozir na zadnje čase slov. politike.

(Dalje.)

Tako moje pismo. A slovenska večina v kranjskem dež. zboru se je zavoljo kakih malenkosti z nasprotniki svojimi in tudi z vladnim zastopnikom pulila in kresala, da je bila groza, o najvažnejši zadevi — o dualizmu pa si ni upala do zadnjega ni besedice spregovoriti. To molčanje se je s tem zagovarjalo, da se deželni zbor ni mogel pretresa nove ustave lotiti, ker mu se nova ustava še predložila ni; ali deželnega zbora dolžnost je bila predložbo zahtevati, ker po stari ustavi je imel dež. zbor pravico poslance svoje v pravi, skupni državni zbor — v „gesamtreichsrath“ pošiljati, a po dualistični ustavi mu se je ta pravica le na poldržaven zbor skrčila, s tem se je kompetencija njegova, torej tudi „landesordnung“ sama bistveno spremenila, ta pa se vsled 38. §. dež. reda ustavno in veljavno spremeniti ne more, dokler deželni zbor sam v to ne privoli, v kar privoliti ne more, dokler se mu v privoljenje in potrjenje ne predloži. Izgovor, da ni visoka vlada nove ustave dež. zboru predložila, je torej čisto prazen. — Razen tega je imel dež. zbor vsled 19. §. dež. reda pravico, novo ustavo — sam v pretres vzeti in izreči, ali so na Dunaji skovane nove postavbe deželi koristne ali škodljive. Zatorej so Poljaki v svojem dež. zboru izrekli, da jim ni dualizem, zlasti pa cislajtanizem celo nič po volji; oni so adresu in resolucijo za samostojnost Galicije, torej zoper sedanjí dualizem napravili, čeravno jim ni visoka vlada dualistične ustave v potrjenje predložila. Mi Slovenci se z dualistično ustavo še veliko menj zadovoljiti moremo. Nam je pred vsem treba zedinjenja v eno politično in administrativno celoto, ktere Poljakom tudi v dualizmu nikdo ne krati. L. 1866 je šlo za to, da bi se staroavstrijska Istra ali grofija pazenska, ktera po zgodovini h kranjski deželi spada, s Krasom in Trstom vred zopet s kranjsko deželo zedinila; ali g. L. Svetec se je zoper to v Novicah oglašil in rekel, da to nam kratkoma ne zadostuje, ker Slovenci bi tudi potem še zmeraj ostali razdeljeni na Koroško, Štajersko, Kranjsko, Gorisko in nekdanjo beneško Istro. „Kteri Slovenec, — je prašal takratni Svetec — kteri Slovenec bi mogel z vladarjem, ako bi za to šlo, podpisati državopravno pogodbo, ki bi tako našo razdrobljenost za vselej potrdila in ki bi polovico našega naroda za vselej podvrгла tuji večini? Jaz mislim, da se ne najde, in če se najde, usahni mu roka . . . Naj si premišljujemo naše reči kakor hočemo, vse misli vodijo le na eno prepričanje: da pravega zagotovila in djanskega napredka naše narodnosti ne bo, dokler v si Slovenci ne bomo imeli enega deželnega zbora in skupne, našemu zboru odgovorne deželne vlade.“ Tako je kakor vsakemu pravemu Slovencu tudi g. Svetcu zedinjena Slovenija takrat še prva bila. Zdaj se bojda za njo več ne zmeni; vendar se ni prepričanje o potrebi zedinjene Slovenije, in nedogotovljenosti sedanjih državnih razmer zaradi tega ne za las pomenjšalo, ker smo zraven tega Kranjski Slovenci od svojih poslancev, ki si so dali po drugih volitvah svoj federalistični program od naroda samega potrditi, s polnim pravom še veliko večo delavnost v federalističnem smislu pričakovali, ko Poljaki od svojih, kteri so bili federalistično adresu pod klop vrgli iz strahu, da jih ne bi vlada razpustila in drugih volitev razpisala, — ker je slov. ljudstvo samo na Štajerskem — to bogme ni, kar si bodi — in pozneje tudi v Primorji jasno in glasno razodelo, kaj misli o dualizmu in o „sreči“ in ravnopravnosti njegovi, in kako živo da neobhodno potrebo zedinjenje Slovenije priznava; — smo mislili, da ni nikdar mogoče, da ne bi kranjski deželni zbor v tej najvažnejši zadevi vsaj toliko storil, ko dež. zbor gališki. In vendar je celi čas svojega zborovanja o tej najvažnejši zadevi molčal ko zid, in edini dr. J. Bleiweis je nekoliko besed o škodljivosti dualizma in potrebi zedinjenja Slovencev spregovoril. Da bi se bile te besede izgovorile kje v graškem, celovškem, ali katerem drugem sosednem dež. zboru, na vse drugo bi pozabili ter z veseljem „dobro! dobro!“ klicali; to da v kranjskem dež. zboru bi se bila morala na vsaki način barem poljski enaka resolucija nasvetovati. Ker se pa to ni storilo naj hvali, kdor hoče, ali pravi slovenski rodoljub naj to reč še tako trezno, hladnokrvno in objektivno premišljuje, vendar le prepričan ostane, da ne more hvaliti niti dr. Tomanu in njegovih tovarišev, ki so kakor se kaže, že zdavnaj iz svoje zastave federalizem izbrisali in na njegovo mesto besede: „Ubi bene, ibi patria“ zapisali, niti dr. Bleiweisa, kteri ne neha naših dualističnih oportuncev zagovarjati, niti po stari navadi federalizmu še vedno se klanjati, kakor da bi ne vedel, da se dvema tako različnima gospodoma ob enem služiti ne more. — Ko so bili lansko jesen hrvaški magjaroni v peštanski „državni zbor“ prišli, rekli so, da jih je „das nuchterne und besonnene interesse des vaterlandes“ tje pripeljalo. Sklenjena nagodba pušča sicer Hrvatom v šolskih, sodnijskih in opravnih zadevah prav veliko in skoro dovršeno samostojnost, ali vendar so ti „trezni i razboriti“ rodoljubi brez potrebe v vseh drugih zadevah trojedne kraljevine historično in narodno neodvisnost gospodvanja lakomnin Magjarem za ljubav žrtvovali in na beli popirček sami besedo „podložnost“ zapizali, kar ne bi bili smeli kot nuchterne und besonnene Politiker magjarskim hegemonom za ljubav nikdar, a v zvezi s Srbi, Slovaki, Rusini, Poljaki, Čehi in Slovenci celokupni Austriji za ljubav še le potem storiti, kedar bi pred seboj videli uresničeno celovitost trojedne kraljevine in zacepljeno krvavo rano — granico vojaško. — Slovenski državniki niso tako kakor hrvaški Slovencev večih davkov obvarovali, oni so pustili Slovence v dozdanjem toliko neugodnem, razdrobljenem stanu, vsled ktere imamo le kranjski Slovenci v svojem dež. zboru večino, in se je autonomija, od kar nam oni za njo skrbé s tem pomnožila, da nam cislajtanska, državna oblast še celo darila pridnim šolskerm dajati prepoveduje in da sicer proti ustavi po šoli gospodarí. Vendar pa tudi slovenski poslanci svoje ravnanje politično, modro praktično in oportunsko imenujejo, a vsem drugim ljudém, ki niso tako slepi in nes pametni, da bi v tako neizmerno imenitnih rečeh hvalili, kar se več hvalevredno ne obnaša, očitajo prevročo kri, nepraktično, nezrelo, raz-

devajočo politiko itd. itd. Oni trdijo, da slovenski državni poslanci potem ko so pri drugih volitvah na Českem in Moravskem Nemci djansko večino dobili, drugače ravnati niso mogli, kakor so ravnali, da, če bo kranjski deželni zbor resolucijo zaradi zedinjenja napravil, se ne ve kaj bi k temu graški, celovski in drugi sosedni dež. zbori rekli; da je treba naše ljstvo o potrebi zedinjenja še poprej podučevati, in oportunsko ravnati, da je tudi oče Palacki oportunec itd. — Naj vedo naši poslanci, da se v hladni vodi še kaša ne skuha, da ni bilo na Slovenskem dozdej za našo reč menda še nič „prevroče“ krvi, „vroče“ premalo, „hladne“ pa veliko preveč, zlasti v poslednjem času med privaki našimi, sicer gotovo ne bi svojega kumovanja dualizmu z umetno napravljeno zmago Nemcev na Českem in Moravskem izgovarjali, namreč ravno zavoljo te krivične zmage biše bolj protestovali zoper novo ero in njena dela, ki se na toliko krivični podlagi kujejo, kakoršna bi bila, če bi n. pr. v graškem ali celovškem dež. zboru Slovenci večino imeli kajti znano je, da še na Koroškem, kjer je med Slovenci že precej od nemškega duha pijanih možicev, so se zadnje volitve tako vršile, da bi koroški Slovenci najmenj kaci 6 slovenskih poslancev imeli, ako bi smeli sami voliti toliko poslancev, kolikor jih na njih število spada, kar jim žalibog sedanjí volilni red ne dopušča. Na Českem in Moravskem pa se ni nobeno mesto (kakor na Kranjskem, slov. Štirskem in Koroškem) noben trg, nobena vas, ki ima vsaj po večini slovansko prebivalstvo, narodni reči pri volitvah izneverila; le krivičnemu volitveniku in terorizmu vlade imajo tamošnji Nemci zahvaliti, da so pri velikem posestvu par glasov več dobili, vsled tega samo nemške velike posestnike v deželni zbor spravili in tako nemško manjšino v večino razšopirili, Čehe pa v českem dež. zboru v manjšino stlačili. Zdavnaj že so si Čehi prizadevali krivični volitvenik popraviti, da bi se Čehom tolika in nebo vpijoča krivica ne godila, ali nemški liberalizem ni tega nikdar dopustil.

(Dalji prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane, 27. febr. J. R. [Izv. dop.] (O volitvah.) Naše umno konstit. društvo si je postavilo svoje kandidate za mestni odbor. Ni treba dvomiti da bi ne bili izvoljeni do zadnjega, kajti ako le je eden sam volilec pride volit iz vsacega razreda, zmaga je gotova! Narodna stranka se ne meni za to, in pravi da ima tudi božji in se bo, brž ko ne čisto odstranila od omenjenih volitev in zakaj neki bi se tudi narod mešal med to, kar je po vladni in Gutmanovi vesti za prav spoznano, da „Kranjci bodima“, naj bolje.

Pa ne samo da v duhu že vsi konstitucionalisti sedijo na magistratnih jerojskih stolah, že gre klic da ga že imamo. I koga? župana v osebi kandidata veleslavnega gospoda And. Sakraischegg-a, kovača iz zgornjih gradišnih ulic, on je „Kranec“ po volji božji in po zrelem prevdanku konstit. društva, in le eno napako ima. Mož kterege je narodu nasprotno društvo za kandidata izvolilo, ne zna ne pisati in ne brati. Vič se očitno, kakšen mestni odbor znamo dobiti, in kaj je od njega pričakovati. Vendar je gosp. Sakraischegg se že v neki tovarišiji izustil, da ima veselje prevzeti županstvo in sicer za manji plačo kakor so jo imeli prejšnji župani, soditi zna dobro, in za pisavo si bo pa „šlibarja“ držal.

To je factum in narod bo od smeha popokal, ako bo konstit. društvo še dalje take stvari uganjalo.

Volilec je v resnici letos par sto več nego druga leta. Toda pomisliti je kakšni so le-ti volilci. Na primer je prišlo celi batalijon lajtnantov v drugi razred, potem je uradniška falanga zopet pomnožena, kakšen izid bi bil, si je lahko misliti, tem bolj, ker je iz prvega razreda veliko meščanov odstranjenih in v drugi razred degradiranih.

Jako čudno se nam tudi zdi, kako da je gosposka prezrla poštene hišne posestnike in druge, ki že dvajset let samostalni žive in redno davke plačujejo. Morebiti za to, ker se zdi, da bi utegnili narodno voliti?

Ako imajo takšni pravico voliti, od kterih že več res ni, da so bili kedaj na svetu, zakaj se pa ne da volilna pravica možem, ki so davku podvrženi in so posestniki in sicer poštenega zadržanja?

Narodnjaki se tedaj ne bodo udeležili volitve za mestni odbor, dokler bo vladala ta navada in postava in tudi ne bodo nikdar mogli spoznati ta odbor za svoj ljubljanski mestni odbor, ki je bil izbran od konstitucionalnega društva od k. k. penzionirancev in oficirjev.

Politični razgled.

V dunajskem državnem zboru je Prateobevera s tovariši interpeliral ministerstvo, ali misli kako osnovo postav za direktne volitve še v tej dobi državnem zboru v potrjenje predložiti. Minister Herbst je predložil postav za povišanje plače sodnijskim pristavom in sodnijskim uradnikom. Cesar potuje na Hrvaško 8. prihodnjega meseca.

Dasiravno povsod zvone zvon miru, vendar noče niti francoski niti pruska država vojakov iz orožja spustiti, obe hraniti ogromno vojsko. — Mirneje se razvijajo stvari na Španjskem. Serano, ki je dobil oblast novo ministersvo zbrati, pridržal si je sedanje ministre; general Prim pak je javno izrekel, da ne hrepeni po nobeni oblasti, ter da bo vedno ostal zvest načelom revolucije in svobode. — Iz Rusija pak se piše, da vlada skrbno nabira mornarjev, in da se posebno dobro plačuje Amerikancem in Dalmatincem, ki hoté v rusko mornarstvo stopiti.

Ker je imela tiskarnica za volitve polne roke dela, se je naš sabotni list za en dan zakaznil, današnjega pa smo mogli čez nedelje le pol staviti in tiskati. V prihodnje pojde vse zopet po prejšnjem redu.

Vred.